

Eszter bábjai egy kissé mindig karikírozottak. A művész rendszerint íróniával és együttérzéssel kezeli alakjait. A *Shylock*-ban azonban alig alkalmaz árnyalatokat: nagyon kegyetlen világ az, amit itt teremt. A derék velencei polgárok arca egyként gunyoros és ostobán önhitt, a bohókás paraszttaligából pedig vesztőhely lesz, *Shylock* megfeszítésének színhelye. Eszter maguknak a báboknak ad érzelmi töltést. Ilyen az utolsó metamorfózis is, amidőn maszkját vesztve minden ember-

báb metafizikai szinten válik hasonlónvá, megkülönböztethetlenné.

Ha szeretik a mellbevágó színházi élményt és kísérletet, ne mulasszák el az előadást. Ha értékelik az okos rendezői munkát, és úgy vélik, a színház intellektuális művészet, nézzék meg a *Shylock*-ot. Ha pedig azt tartják, hogy a színházban sok függ a díszlet- és bábtervezőtől, értékelni és szeretni fogják Eszter Kogan művészetét.

SEBES KATALIN FORDÍTÁSA

TATÁR SÁNDOR VERSEI

HÁNYASSZÁM HÁNYADIK SZEMÉLY(?)

Lidércnyomásos, verem-, ólomálmú

éjszakáimat hova rejtsem előled?

Hová a magaddal hozott világtól

való viszolygásomat?

Mit tegyek az emlékezetem

mélyén pergő karcos, sűrűke filmmel?

Az ismétlődésektől való csömörömmel

mit tegyek?

Szeretném, hogyha mellettem-maradnál

(ha vágynád^d inye^d ízét,
m m

Ha megszoknád, és mint [neked!]

drága prémet, állad s a vállad

közé

szorítanád csöndemet).

Ha nem hordhatom is mindig

ünneplő arcomat,

Ha néha a gyanakvás,

a fáradtság vasfüggönye

zarándokútag végén – akárha ütne –

pőre porba buktat,

S még ha

a hátam kő is olykor, nem neked való. – –

Mit adjak föl, mit adjak neked, s te mit tartanál meg?

Lehetsz-e televény, mely tűr és táplál mindent?

S én belédgyökerezni hagyhatom-e

különléteimet?

: Igen, szeretném hinni ma,

és tudni holnap is mellettemébredésedet,

ha mégannyira féltem is

és fogom tőled félteni

magányos, verejtékes, megváltatlan-gyönyörű

„énólo mingem”-éjszakáimat.

TÜNDÉR VÁLTOZATOK MŰHELYE*

P

„Távolodol. De hiszen lány vagy,
hát közelítesz.”

J

Mikor kézenfogtam a költészetet,
hogy visszavessem ősforrásaihoz,
éreztem, csontokat markolok.

Ragyogó, fehér este volt.

Különösen incselgőn

Fénylettek az ősforrások.

(T. S.)

P

„...átrohantunk rég kitűzött céljainkon:
nyomunkban vannak mégis mindenütt
az árnyak”

J

„*spira v*” *

VISSZA NEM FOJTHATÓ LEVÉL EGYKÖLTŐELŐDHÖZ

Ezt hozta az ős. Hús gyümölcsöket
üvegtálon Hatalmas

néhez, sötét-smaragd... Tapintható
teljesség, súlyos bizonyosság: sérthetetlenül
gömbölyödő formákban, im,
az illatozó titok.

S a vízcsoopp – tudjuk jól – akár a briliáns...

A pompa ez. Miért ne lenne részvételen,
hiszen rendelés van számára tán, de semmiképp’ idő.

Jobb lett volna nem születni meg. De csontkezek
előhúztak egy szellemölből.

Földdé mállandó ajkammal

leendő holtakat csókolgotok.

Költő úr, én nem hiszem, hogy találkozunk.

De azért az aranykezeket köszönöm.

U. i.: *Nem könnyebb.*

Nézem a mohó darazsat, és

azt gondolom róla: nem egyén

, és szinte féltékenyen: túl fog

élni engem,

bármit tegyek is!

S a körte

– éppen, mert földi – mégis mennyei.